

Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ

ΔΕΛΤΙΟ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ

«Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ» δεν αποτελεί προϊόν που υπόκειται στους εμπορικούς νόμους και ως εκ τούτου δεν απαιτείται για την απόκτησή του η καταβολή δραχμικού αντίτιμου. Η συνείδηση της έκδοσής του διασφαλίζεται με την εθελοντική προσφορά χρημάτων, εργασίας, κειμένων και ιδεών και όχι με την υπο-

χρεωτική χρηματοδότηση που επιβάλλει η οποιαδήποτε τμή πώλησης. «Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ» δεν είναι φορέας απόψεων μιας αναρχικής ομάδας. Κοινή αντίληψη όσον προσφέρουν για την έκδοση, είναι η ανάγκη διεύρυνσης της αναρχικής-ανυεξουσιαστικής πληροφόρησης, έξω και πέρα από τους κρατικούς

και εμπορικούς νόμους, ως γνήσιο δημιούργημα της κοινωνικής εξέγερσης. Για την εγκαθίδρυση ενός κοινωνικού συστήματος που θα στηρίζεται στην αμοιβαία βοήθεια και την εθελοντική συνεργασία των μελών της. Ενάντια σ' όλες τις μορφές διακυβέρνησης και οικονομικής καταπίεσης.

Αθήνα,

17-11-1986

No 10

Φίλε αναγνώστη, και φέτος, όπως κάθε χρόνο εδώ και 13 χρόνια, κλήθηκε να γιορτάσεις επετειακά την «γιορτή του Πολυτεχνείου». Φοιτητικές παρατάξεις, κόμματα, συνδικαλιστικές οργανώσεις και κάθε άλλο είδος «ομάδων κρούσης» των αφεντικών θα αναλάβουν την σιωπηρή εκπροσώπησή σου εκφωνώντας ηρωικούς επικήδειους που καλύτερα θα ταίριαζαν στα δικά τους κουφάρια παρά σ' εκείνους που έπεσαν στο πολυτεχνείο το 1973, το 1980 και το 1985. Γύρω σου, την ώρα του «γιορτασμού», εκατοντάδες μπάτσοι των ΜΑΤ και των ΜΕΑ, με στολή ή χωρίς στολή, θα σε κρατήσουν περικυκλωμένο για να διαφυλάξουν την τάξη των αφεντικών τους.

Φίλε αναγνώστη, οι εκφωνήσεις των λόγων των ομιλητών-μαριονετών θα μαντρώσουν το νου και την ψυχή σου. Οι σχηματισμοί των μπάτσων θα μαντρώσουν το σώμα

παραχαράκτες της ιστορίας των κοινωνικών εξεγέρσεων, 13 χρόνια τώρα προσπαθούν να θάψουν την αλήθεια κάτω από τα συντρίμια της αλωμένης «γιορτής του Πολυτεχνείου». Όμως αποτυγχάνουν γιατί είμαστε εμείς εδώ, και γιατί η κρατιστική πρακτική καθημερινή αποδειχίνει ξεκάθαρα ακόμη και στους πιο άπιστους και αφελείς ότι η «δημοκρατία» τους είναι ο εκσυγχρονισμός της χούντας τους, είναι η αναδιοργάνωση του κεφαλαίου, τίποτε πιο πολύ.

Φίλε αναγνώστη, οι νεκροί του Νοέμβρη του 1973 δεν ήταν οι μόνοι νεκροί που έπεσαν στην πάλη τους ενάντια στο κράτος. Τον Νοέμβρη του 80, ο Κουμής και η Κανελοπούλου πληρώσαν με τη ζωή τους την «γιορτή». Τον Νοέμβρη του 1985, ο Μιχάλης Καλιτζάς πυροβολήθηκε πσιώπλατα - νεκρός κι αυτός. Γιατί το κράτος είναι πάντα το ίδιο, είτε δολοφονεί με τανκς, είτε δολοφονεί με υπηρεσιακά πιστόλια, είτε δολοφονεί αργά, αδιόρατα, επιβάλλοντάς σου να ζεις όπως ζεις.

Φίλε αναγνώστη, η 17 Νοέμβρη είναι απλά μια ευκαιρία να θυμηθείς μια συγκεκριμένη στιγμή της κοινωνικής εξέγερσης - όχι να την μυθοποιήσεις και να την εξοντώσεις αλωιώνοντας το νόημά της. Η κοινωνική εξέγερση δεν σταμάτησε με τον ερχομό της «δημοκρατίας». Η οικονομική καταπίεση (μισθοί, απολύσεις, ακρίβεια...) υπάρχει ακόμη. Η καταστολή (προληπτικές συλλήψεις, ηλεκτρονικό φακέλωμα, στρατιωτικοποίηση της ζωής) υπάρχει και ξεπερνά και τα πιο τρελά όνειρα των αξιωματικών της χούντας. Οι δολοφονίες πολιτών από μπάτσους, συνεχίζονται (Κουμής, Κανελοπούλου, Καλιτζάς, Τσουτσουθής, Σινιώρας, Κατρίν Μπούλ, Κεχαϊδης κλπ.). Γιατί το Κράτος εξακολουθεί να υπάρχει, με όλους του τους μηχανισμούς υγείας, ενισχυμένους και αισιόδοξους (κόμματα, αστυνομία, στρατός, δημόσιες υπηρεσίες, φυλακές, σχολεία-κάτεργα, συνδικαλιστικά όργανα και τόσα άλλα «κεφάλια» της κρατικής λερναίας ύδρας).

Φίλε αναγνώστη, το νόημα του Πολυτεχνείου - που ήρθες να γιορτάσεις, βρίσκεται πίσω από τις ορδές των μπάτσων που επιτηρούν την τάξη. ΜΑΤ και ΜΕΑ βρίσκονται γύρω σου για να κρύψουν με τα κορμιά τους την ουσία του «γιορτασμού». Ξεφύγέ τους, σπάσε τις γραμμές τους, έλα στην καθημερινή εξέγερση, στην κοινωνική εξέγερση, που οδηγεί στην ανατροπή. Φτύσε τις νεκρόφιλες γιορτές τους, οι φλεγόμενοι δρόμοι είναι δικοί σου.

Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΩΝ «ΠΡΟΒΟΚΑΤΩΡΩΝ»

Το Πολυτεχνείο δεν ήταν και δεν είναι γιορτή. Ήταν κι ως ένα σημείο εξακολουθεί να είναι η γιορτή της εξέγερσης. Αν, βέβαια, εσείς το θέλετε...

Γιατί η εξέγερση είναι γιορτή... Είναι η γιορτή των «προβοκατόρων», δηλαδή των ξεσηκωμένων ανθρώπων που γιορτάζουν, έστω και για λίγο, έστω και με απώλειες, την ελευθερία τους.

Όλα τα άλλα είναι απλά πορείες κι ομιλίες και στεφάνια....

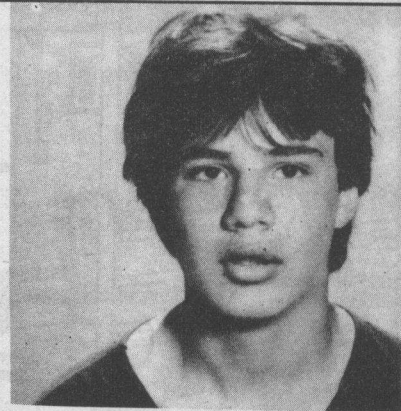
Διακόσιοι προβοκατόρες - κατά την ΠΑΝ-ΣΠΟΥΔΑΣΤΙΚΗ, νούμερο 8 του 1973 - λιγότεροι - για όσους έζησαν κι επέζησαν τα γεγονότα-ξεκίνησαν την ιστορία εκείνη. 200 ή λιγότεροι τρελλοί που αδιαφορώντας για τα κλομπ, τα δακρυγόνα και τα όπλα των τότε διαχειριστών της εξουσίας, ξεκίνησαν να

Ο δολοφόνος Μελισσας: «αν χρειάζομαι θα ξαναπροβολούσα»

σου, τα χέρια και τα πόδια σου. Θα βαδίσεις όπως εκείνοι θέλουν, όπου εκείνοι σε πάνε. Όμως αυτό δεν είναι γιορτασμός, δεν είναι θύμιση μιας εξέγερσης. Γιατί η εξέγερση, δεν μπαίνει σε κανένα μουσείο, σε κανένα σχήμα, είναι ανεξέλεγκτη, γιατί είναι εξέγερση.

Φίλε αναγνώστη, το αίτημα της εξέγερσης του '73 δεν ήταν η μετάβαση από την χούντα στην κοινοβουλευτική δημοκρατία των αφεντικών. Ήταν η κοινωνική ανατροπή: ο πόλεμος ενάντια στο κεφάλαιο, ενάντια στα αφεντικά και στο κράτος, ενάντια στη μίζερη ζωή της μισθωτής εργασίας, του ανταγωνισμού και της αποξένωσης των ανθρώπων. Οι

Ο 15χρονος άνθρωπος στοχος. Μιχαλης Καλιτζας. Η έννομη τάξη των αφεντικών και της «δημοκρατίας» σκοτώνει.

ελευθερωθούν χωρίς την άδεια του κράτους, των κομμάτων, του οποιοδήποτε συλλογικού φορέα...

Έτσι, λοιπόν, πέρα και έξω από τα θεσμοθετημένα πλαίσια της πολιτικής, αλλά και της κοινωνικής ζωής της Αθήνας και της Ελλάδας, μια χούφτα άνθρωποι, χαρακτηρισμένοι «προβοκατόρες» απ' τους θεσμούς που όσο κι αν προσπαθούσαν δεν κατόρθωσαν να τους αφομοιώσουν, πήρανε τη ζωή τους στα χέρια τους κι έζησαν ένα τριήμερο ελευθερίας.

Το κοινωνικό περιεχόμενο αυτής της ελευθερίας το έγραψαν σε τοίχους

ΚΑΤΩ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ! ΚΑΤΩ Η ΕΞΟΥ-

συνέχεια στην 4

ΚΟΥΙΖ ΜΝΗΜΗΣ

Σας συμβαίνει ποτέ να αισθάνεστε ότι αυτό που ζείτε τώρα, σήμερα, τόχτε ζαναζήσι κάποια φορά στο παρελθόν; Να συγχέετε δηλαδή -μερικές φορές- το παρόν με το παρελθόν; Ακόμη, σας συμβαίνει ποτέ τα σημερινά γεγονότα να σας θυμίζουν έντονα γεγονότα του παρελθόντος, γεγονότα που πέρασαν και που είχατε ευχηθεί να μην ξανάρθουν ποτέ; Αν ναι, μην ανησυχείτε. Είστε απόλυτα φυσιχ. μόνο που η μνήμη σας, σας κάνει -παιχνιδάκια-. Αν λοιπόν θέλετε να μετρήσετε το μνημονικό σας και να διαπιστώσετε σε τι κατάσταση βρίσκεται σήμερα, δεν έχετε παρά να απαντήσετε (φυσικά, αντικειμενικά, όπως σε όλα τα κουίζ) στις ερωτήσεις που ακολουθούν. Στο τέλος υπάρχει και βαθμολογία.

- Από τη μεταπολίτευση και μετά, ποιά κόμμα ήταν εκείνο που ήθελε πυρηνικό εργοστάσιο στη χώρα μας και ποιο εκείνο που έκανε αντιπυρηνικές διαδηλώσεις;

Απαντήσεις

1. Η ΝΔ ήθελε πυρηνικό εργοστάσιο στη Ν. Εύβοια, όταν ήταν κυβέρνηση και το ΠΑΣΟΚ που ήταν αντιπολίτευση δεν το ήθελε. Το ΚΚΕ ήθελε, αλλά να είναι σοβιετικής κατασκευής.
2. Η ΝΔ δεν θέλει τώρα που είναι αντιπολίτευση αλλά θέλει το ΠΑΣΟΚ που τώρα είναι κυβέρνηση. Το ΚΚΕ επιμένει στο σοβιετικό.
3. Η ΝΔ κάνει αντιπυρηνικές διαδηλώσεις και το ΠΑΣΟΚ λέει ότι εξυπηρετεί τα συμφέροντα των αμερικανών. Παλιότερα το ΠΑΣΟΚ έκανε αντιπυρηνικές διαδηλώσεις και η ΝΔ έλεγε ότι το ΠΑΣΟΚ εξυπηρετεί τα συμφέροντα της ΕΣΣΔ. Το ΚΚΕ έτσι κι αλλιώς πάντα έκανε αντιπυρηνικές διαδηλώσεις και δήλωνε ότι εξυπηρετεί τα συμφέροντα της ΕΣΣΔ.

- Θυμάστε τι συνέβη στις 26 Απρίλη 1986;

Απαντήσεις

1. Όλος ο κόσμος ετοιμαζόταν για το παοχαλίνο πανηγύρι και η παραγωγή είχε πέσει κατακόρυφα. Ο καιρός ήταν καλός.
2. Σε κάποια μικρή σοβιετική πόλη που λέγεται Τσερνομπίλ, ένας πυρηνικός αντιδραστήρας τάφτισε. Οι αντιδραστικοί δυτικοί κύκλοι είχαν διαδώσει ότι όλη η Ευρώπη πνίγιε από ραδιενεργό νέφος.
3. Θυμάμαι αμόνρά ότι επιτρεπόταν το γάλα και τα κρέατα και τα λαχανικά, μετά για λίγο απαγορεύτηκαν, αλλά σήμερα ξαναεπιτρέπονται.

- Θυμάστε πότε -αν- είχαμε ποτέ πολιτικούς κρατούμενους στη χώρα μας;

Απαντήσεις

1. Με την ευρεία έννοια του όρου, όλοι μας είμαστε έτσι κι αλλιώς κρατούμενοι. Άρα, πάντα είχαμε.
2. Πολιτικούς κρατούμενους πρέπει να είχαμε στην επιταξία. Μετά την μεταπολίτευση, ξαναείχαμε αλλά λιγότερους, γιατί οι πολλοί θύηκαν έτσι ώστε να μπωρούν να ψηφίζουν. Τώρα επί ΠΑΣΟΚ ξαναέχουμε, αλλά πάλι λιγους γιατί οι πιο πολλοί ψηφίζουν ΠΑΣΟΚ και πρέπει να είναι έξω, όσο για τους Νεοδημοκράτες

και τους ΚΚΕδες, δεν συντρέχει λόγος φυλάκισής τους.

3. Είχαμε, αλλά όταν απελευθερώθηκε η Κατερίνα Ιατροπούλου, δεν μας έμεινε κανείς. Πάντως, έχω ακούσει ότι είναι φυλακισμένοι και κάτι νέοι που είχαν καταλάβει το Αριστοτέλειο στη Θεσσαλονίκη σαν διαμαρτυρία στην καταστολή.

- Θυμάστε τι απέγιναν οι μάσοι-δολοφόνοι των: Τσιρώνη, Κουμή, Κανελοπούλου, Σινιόρου, Καλιέζα και μιας αγγλίδας τουρίστριας το καλοκαίρι του 1985;

Απαντήσεις

1. Τιμωρόνται έχοντας τοποθετηθεί σε ήουχα πόστα της αστυνομίας, σε κάποια επαρχιακή πόλη της επικράτειας.
2. Βγάλαν φτερά σαν τα μυρμίκια και χάθηκαν (το λέει και η παροιμία από το χωριό του Δροσογιάννη).

- Έτυχε να ακούσατε ποτέ τη λέξη «καταστολή»; Αν ναι, τι θυμάστε οχευικά;

Απαντήσεις

1. Θυμάμαι τις περιπόλους των λοκατζήδων και τις βόλτες των τανκς στη διάρκεια της χούντας.
2. Θυμάμαι ότι κάπου την άκουσα, αλλά πρέπει να ήταν από κάποιο μεγάφωνο, λίγο μακριά. Δεν μπόρεσα να πλησιάσω όταν πήγα προς τα εκεί, γιατί έπεσα πάνω σε περιπόλους μπάτσων και πολλές κλούδες και μοτοσικλέτες της αστυνομίας τρέχαν πάνω-κάτω δαμιονομένα.
3. -Καταστολή-; Ήταν επί ΝΔ (ΠΑΣΟΚ στην αντιπολίτευση) τότε που πέραγε ο αντιπρομοκρατικός νόμος και γινόταν συλλήψεις μακρυμάλιδων που στο σπίτι τους είχαν άδεια μπουκάλια μπύρας. Τώρα όμως δεν την πολιτικώου την λέξη αυτή. Οι προληπτικές συλλήψεις του Δροσογιάννη και ο ΕΚΑΜ για το ηλεκτρονικό μας φακέλωμα δεν είναι καταστολή, αλλά -προληπτική καταστολή-. Έχει διαφορά, αν θυμάμαι καλά...

Η ΒΑΘΜΟΛΟΓΙΑ ΣΑΣ

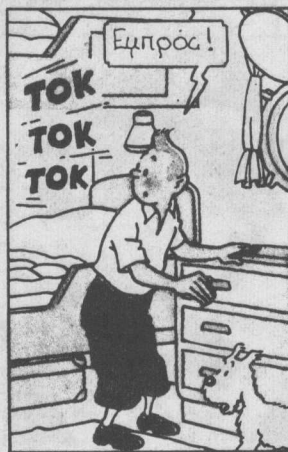
- Ερώτηση 1η - (1) βαθμοί 10, (2) βαθμοί 20, (3) βαθμοί 20.
Ερώτηση 2η - (1) βαθμοί 20, (2) βαθμοί 10, (3) βαθμοί 30
Ερώτηση 3η - (1) βαθμοί 30, (2) βαθμοί 20, (3) βαθμοί 10
Ερώτηση-4η - (1) βαθμοί 10, (2) βαθμοί 30.
Ερώτηση 5η - (1) βαθμοί 10, (2) βαθμοί 30, (3) βαθμοί 20.

Αν συγκεντρώσατε,

50-70 βαθμούς το μνημονικό σας πάσχει. Μην σκέφτεστε πολύ γιατί κουράζεστε. Πηγαίνετε διακοπές και στην επιστροφή προσπαθείστε να θυμηθείτε αν πέρασατε καλά.

70-110 βαθμούς, το μνημονικό σας είναι καλό. Σας διαφεύγουν όπως οι λεπτομέρειες.

110-150 βαθμούς, τότε έχετε άφογο μνημονικό. Μπορείτε να θυμάσαστε μόνο όσα πρέπει και τίποτε άλλο. Σίγουρα θα πάτε μπροστά. Έχετε το λόγο μας.

ΔΥΟ ΚΑΛΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ... Κ' ΕΝΑ ΚΑΛΟ ΓΡΑΜΜΑ.

• Στο γιορτασμό των 100 χρόνων του αγάλματος της Ελευθερίας, στο λιμάνι της Νέας Υόρκης, πήρε μέρος και το εκπαιδευτικό πλοίο Εσμεράλδα του Χιλιανού ναυτικού, που στη διάρκεια των πρώτων ημερών του πραξικοπήματος του Πινσέτ είχε χρησιμοποιηθεί σα χώρος βασανιστηρίων, αραγμένο στο λιμάνι του Βαλπαράισο.

(Solidaridad Obrera.
Σεπτέμβρης '86)

• Πριν μερικές μέρες η Αποστολική και Ρωμαϊκή Καθολική Εκκλησία ζήτησε από τον ισπανικό λαό συγγνώμη για το κακό που έκανε στη διάρκεια της στρατιωτικο-κληρικής ανταρσίας του 1936 και στη συνέχεια μέχρι το θάνατο του δικτάτορα. Εμείς, που είμαστε αναρχικοί και αναρχοσυνδικαλιστές, ούτε συγχωρούμε, ούτε -πολύ περισσότερο- ξεχνάμε, αφού και εμείς είμαστε -και θα είμαστε πάντα- λαός.

(Από άρθρο του Francisco Piqueras
Solidaridad Obrera, Σεπτ. '86)

ΚΛΕΡΜΟΝ-ΦΕΡΡΑΝ 25.10.86

Σύντροφοι, γιά σας.

Είμαστε Γάλλοι Αναρχικοί και μένουμε στο Κλερμόν-Φερράν. Ιδρύσαμε την ομάδα ΜΙΧΑΛΗΣ ΚΑΛΤΕΖΑΣ. Απ' τον γαλλικό αναρχικό τύπο πληροφορηθήκαμε το θάνατο του Άγγελου Μαυροειδή, στην Αθήνα, στις 12/9/86.

Ξέρουμε ότι εκεί γίνονται πολλές Αναρχικές διαδηλώσεις. Θα θέλαμε να μας πληροφορήσετε σχετικά με το Αναρχικό κίνημα στην Ελλάδα και τους αγώνες του.

Ευχαριστούμε
και καλούς αγώνες.

GAEL

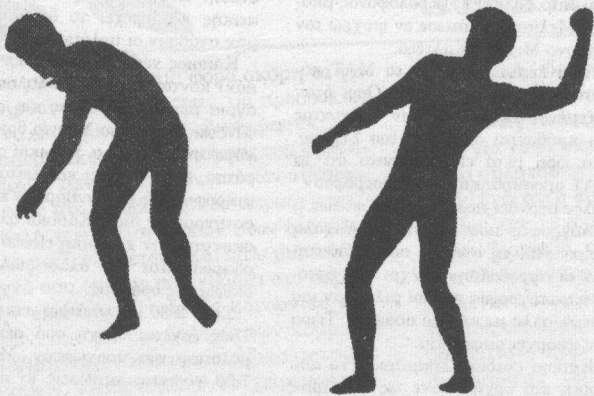
8rue de l'Ange
63000 CLERMONT-FD
FRANCE.

(ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΙ) ΒΙΟΙ ΠΑΡΑΛΛΗΛΟΙ

Το κείμενο που ακολουθεί συντάχθηκε από την συλλογική «Συντονισμένες Μελέτες» και δημοσιεύτηκε στο παράνομο αναρχικό έντυπο «Ομηρ ή Σοσιεδάδ» («Ανθρώπος και Κοινωνία») στις 11 Σεπτέμβρη 1985 στο Σαντιάγο της Χιλής. Η δημοσίευσή του γίνεται για να κάνει ο αναγνώστης κάποιους χρήσιμους παραλληλισμούς με τη δική μας μετάβαση στη «δημοκρατία» των αφεντικών.

Η ΘΕΣΗ ΜΑΣ

Η υπογραφή, εδώ και μερικές εβδομάδες, της γνωστής «Εθνικής Συμφωνίας για τη Μετάβαση στην Πλήρη Δημοκρατία» από κάποιες κομματικές ομάδες, μας υποχρεώνει να μελετήσουμε με προσοχή το πώς εξελίχθηκε μέχρις εδώ η κατάσταση. Με την εκδήλωση του στρατιωτικού πραξικοπήματος του 1973, προϊόντος των αντιθέσεων ανάμεσα στην αγροτική-τραπεζική ολιγαρχία και στη βιομηχανική μπουρζουαζία, που εκφραζόταν με το πολιτικο-οικονομικό πρόγραμμα του συντασιακού CEPAL-UP (Χιλιανή κεντροδεξιά), οι δονήσεις, που από καιρό συγκλόνιζαν τη χιλιανή κοινότητα, φτάσανε στο αποκορύφωμά τους. Οι ενδοκαπιταλιστικές

διαμάχες διαφαίνονταν σε κάθε ιστορική καμπή του τόπου μας, απ' τον καιρό που ιδρύθηκε η δημοκρατία.

Οι εμφύλιοι πόλεμοι του 1829, του 1851, του 1859 και του 1891, είναι τα χρονικά πεδία των μαχών, όπου οι διάφορες πλουτοκρατίες έλυναν τις διαφωνίες τους σχετικά με τον έλεγχο του κρατικού και οικονομικού μηχανισμού.

Οι εργαζόμενοι, αγρότες και χειρώνακτες, απέναντι σ' αυτές τις διαμάχες κρατούσαν στάση απόλυτα ουδέτερη, αν και συμπαθούσαν τα φιλελεύθερα ρεύματα που εμφανίζονταν σαν υπερασπιστές του κοινωνικού Κράτους και της Εκβιομηχάνισης. Η ιστορική εξέλιξη της πατρίδας μας, δείχνει επίσης, ότι κανένα τμήμα της μπουρζουαζίας δεν κατάφερε να προχωρήσει περισσότερο από τ' άλλα προς την κατεύθυνση της Κρατικής εξουσίας, ενώ η κυβέρνηση ήταν ολοκληρωτικά στα χέρια γαιοκτημόνων, τραπεζικών και φιλελεύθερων που αποβλέπαν στην ισχυροποίηση του καπιταλιστικού Συστήματος που συνοψιζόταν στη διάκριση των τριών κρατικών εξουσιών.

Στις διαμάχες που θα μπορούσαν να αποθούν σε βάρος των καπιταλιστικών θεσμών, η Καθολική Εκκλησία έπαιξε πάντα το συμβιβαστικό ρόλο του διατητή συνήθειας, που την είχε αποκτήσει απ' τον καιρό του Ισπανικού στέμματος για να εξομαλύνει τις τυχόν αντιθέσεις που θα έθεται σε κίνδυνο την κυριαρχία του.

Αυτές οι σχέσεις Παραγωγής και Εξουσίας των καπιταλιστών κινούνταν σ' ένα πλαίσιο διαμετρικά αντίθετο με το πλαίσιο των προβλημάτων των μισθωτών. Γι' αυτό το λόγο, όταν κατά τη δεύτερη δεκαετία του αιώνα μας, οι παραγωγοί με το Συνδικαλισμό διεκδικούν τα δικαιώματά τους, το Κράτος καταπνίγει άγρια τις κτηνοποιήσεις τους, για να καναλιζάρει αργότερα το συνδικαλιστικό ρεύμα στον κατεστημένο του χώρο. Ο Φιλελευθερισμός, μέτοχος του καπιταλιστικού συστήματος, θα ξεπηδήσει τότε, με διάφορες μορφές, και θ' αναλάβει την ενσωμάτωση και τη χειραγώγηση του ατίθασου εργατικού κινήματος.

Για τους φιλελεύθερους, η προσαρμογή ή η νέα μορφή του Κράτους, με την κατάργηση της Κυβέρνησης από ορισμένη ομάδα ή κόμμα, θα ανοίξει το δρόμο για την κατάργηση της αισχρής οικονομικής εκμετάλλευσης και της πολιτικής καταπίεσης σε βάρος όλου του λαού. Αυτή η επαναστατική λογοδιάρροια οδήγησε μόνο σε ανώδυνες μεταρρυθμίσεις του καπιταλισμού, αφού ποτέ δεν αρνήθηκε τις βασικές αρχές του: την ατομική ιδιοκτησία και την εξουσία.

Περίτρανη απόδειξη της εκμετάλλευσης των εργαζομένων αποτελούν οι αναριθμητές πολιτικές επαναστάσεις που συμβιβάστηκαν με το Κράτος: του Αλεσάντρι Πάλμα, του Αγκίρρε Σέρντα, του Φρέι και του Αλιέντε, όπου το μόνο ενδιαφέρον που έβρισκαν αυτοί οι πολιτικοί στις εργατικές οργανώσεις ήταν οι ψήφοι που θα έπαιρναν στις εκλογές και το πώς θα τις χρησιμοποιούσαν σαν σκαλοπάτια για να ανέβουν στην εξουσία.

Σήμερα, που ο παγκόσμιος καπιταλισμός έχει συσσωρεύσει στην ορεινή γη μας πόνο, εξαθλίωση, τρόμο και δολοφονίες, οι φιλελεύθεροι κάθε απόχρωσης προσπαθούν να μας κάνουν να πιστεύουμε πως μόνο με την ΕΚΔΙΩΣΗ ΤΟΥ ΣΦΕΤΕΡΙΣΤΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΤΖΟΥΤΣΕΔΩΝ ΤΟΥ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΕΔΡΙΚΟ ΜΕΓΑΡΟ θα έρθει η Ελευθερία και η Ευμάρεια που ποθούν οι εκμεταλλεζόμενες και πολιτικά εξανδραποδισμένες τάξεις.

Αυτό φαίνεται ολοφάνερα από την προσεκτική μελέτη του εγγράφου της «Εθνικής Συμφωνίας» αφού σε καμμιά παράγραφο του δεν αναφέρεται η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΔΑΪΚΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΜΕΣΗ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ-ΑΓΡΟΤΩΝ που θα σημάνε την κατάρρευση του Κράτους και της καπιταλιστικής του τάξης.

Όλο το κείμενο της συμφωνίας, προσπαθεί απλά να διασφαλίσει την κυριαρχία της εκμεταλλεύτριας τάξης, ιδιαίτερα τη στιγμή που εγγυάται τη διατήρηση της ατομικής ιδιοκτησίας-πηγής της οικονομικής εκμετάλλευσης – και του Κράτους που θα μονοπωλεί τις πολιτιστικές, κοινωνικές, θρησκευτικές κλπ. εξελίξεις.

Επειδή οι υποστηρικτές της συμφωνίας αυτής, γνωρίζουν ποιές θα είναι οι πολιτικές εξελίξεις στο μέλλον, σε σχέση με το Κράτος και τα Αφεντικά, ξέρουν πως ακόμα και με την απεριόριστη υποστήριξη της οικονομικής δεξιάς το στρατιωτικό καθεστώς θα συντρίψει τις φαντασιώσεις τους σχετικά με την ανάληψη της διακυβέρνησης της χώρας και ξέρουν ότι χάρη στις εσωτερικές διαφωνίες του αντιπολιτευτικού αχταρμά, το μόνο που θα καταφέρουν θα είναι το να γυροφέρνουν τους Χριστιανοδημοκράτες που θα παίξουν το ρόλο των ιδεολογικών τους καθοδηγητών.

Τα ερωτήματα που θέτουν τα μαρξιστικά μικρομάγαζα σχετικά με το Συνταγματικό Σύμφωνο, πηγάζουν απλά και μόνο από το ότι αποκλείστηκαν από τη σύνταξη τους κι από την αγωνιστική τους στρατηγική σε σχέση με την αποδοχή ή μη αποδοχή του συνταγματικού χάρτη του 1980. Όλα τα άλλα, προκαλούν, σ' όποιον εξετάσει τα πράγματα, σκέτη αηδία, αφού είναι με το παραπάνω γνωστό ότι το Κ.Κ. και οι σύμμαχοί του, το μόνο που προσπαθούν είναι να αναγορευθούν «πρωτοποριακοί» διευθυντές του προλεταριάτου και να παίξουν το ρόλο του ηγέτη των ανθρώπων.

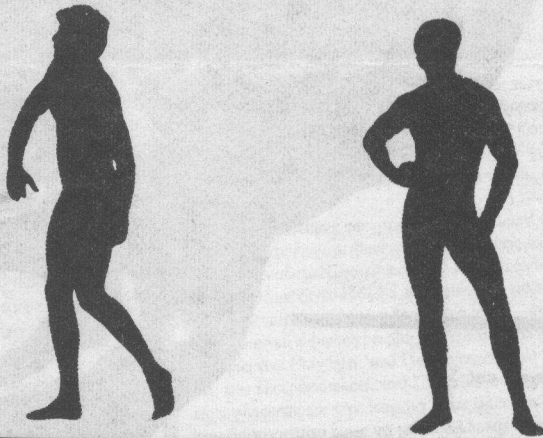
Η καινούργια κοινωνία θα μπορέσει ν' αναπτυχθεί μόνο όταν οι παραγωγοί θα συνεταιριστούν ελεύθερα μέσα σε συνελεύσεις και θ' αποκτήσουν τον άμεσο έλεγχο των μέσων παραγωγής, πέρα και έξω από το ΚΡΑΤΟΣ και τα ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΚΟΜΜΑΤΑ – στυλοβάτες του ετοιμοθάνατου Καπιταλισμού.

Μόνο η πλήρης αποκατάσταση όλων των φυσικών μας ιδιοτήτων και λειτουργιών θα επιτρέψει το ξερίζωμα, μια για πάντα, της κοινωνικής βίας και του ανταγωνισμού που διαιωνίζεται από τότε που ιδρύθηκε η δημοκρατία μας.

Κολλεκτίβα «Συντονισμένες Μελέτες».

HOMBRE Y SOCIEDAD
(ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΑ).

Σαντιάγο Χιλής, 11 Σεπτέμβρη 1985.

Συμβαίνουν κι αυτά....

Στο προηγούμενο τεύχος του «Αναρχικού» δημοσιεύτηκε κείμενο με τίτλο «Οι καλοί ταξικηδές και η Σαλόμη» που αναφερόταν στη σύλληψη της Διονυσίας Κώνστα. Ορισμένοι από τους συντρόφους που προσφέρουν εθελοντική εργασία στην έκδοση του δελτίου, διαφώνισαν με την αντίληψη του κειμένου. *Επειδή η λογοκρισία είναι απαράδεκτη μέθοδος αφαίρεσης της ελευθερίας του λόγου, το κείμενο δημοσιεύτηκε αυτούσιο, με την προσθήκη στο τέλος, της παρακάτω σημείωσης: -το κείμενο αυτό δεν έτυχε της γενικής αποδοχής από όλους τους συντρόφους που εργάζονται για την έκδοση του «Αναρχικού». Δημοσιεύεται όμως αυτούσιο στα πλαίσια της αντίθεσής μας προς κάθε μορφή λογοκρισίας». Η λιτή – αλλά σαφής – αυτή*

σημείωση, θεωρήθηκε ότι έδινε απάντηση στο πρόβλημα της αντιμετώπισης των θεωρητικών διαφωνιών που συχνά εμφανίζονται ανάμεσα σε συντρόφους. Όμως, κάτω από άγνωστες συνθήκες, η σημείωση αυτή σβύστηκε στον τσίγκο του τυπογραφείου, αφήνοντας το κενό που υπάρχει στο τέλος του επίμαχου κειμένου, στη δεύτερη σελίδα του τεύχους Νο 9. Το κενό αυτό αποδειχίνει το κενό του μυαλού εκείνων που λογοκρίναν την έκδοση. Ερείς παρά το χτύπημα, εξακολουθούμε να εργαζόμαστε για την έκδοση του «Αναρχικού» και καλούμε όλους τους συντρόφους σε διάλογο – φυσικά και τους λογοκρίτες μας.

Αναρχικοί που προσφέρουν στην έκδοση του δελτίου

Ωρα 11.30: Τρεις αστυνομικοί με στολή εμφανίζονται στα Εξάρχεια. Κυνηγούνται από ομάδες αναρχικών, που 'χουν επιστρέψει στην πλατεία, αφού καταδιώχθηκαν από τα ΜΑΤ, μετά το τέλος της πορείας. Ο ένας καταφεύγει στην καφετέρια «Μαρονίτα», οι άλλοι δυο σε σουβλατζίδικο.

Τους βρίζουν και τους απειλούν και μετά από λίγη ώρα τους αφήνουν να φύγουν. Όταν απομακρύνονται αρκετά απειλούν με ρεβάνε και παίρνουν απάντηση το «Μπάτσοι, γουρούνια, δολοφόνοι».

Αργότερα, γίνεται επίθεση στην κλούβα ΕΑ 10547, που με επικεφαλής αξιωματικό τον Κων/νο Καλτσούνη, σταθμεύει στη Στουρνάρα και Μπόταση. Πέτρες και μολότωφ πέφτουν, η κλούβα αρπάξει φωτιά και η ομάδα οπισθοχωρεί.

Αυτή τη στιγμή, ο δολοφόνος-

μπάτσος Αθ. Μελίστας γονατίζει, κρατάει το πιστόλι με τα δυο χέρια, σκοπεύει και πυροβολεί τον 15χρονο Μιχάλη, Καλτέζα, που πέφτει νεκρός. Είναι χτυπημένος από τη σφαίρα του δολοφόνου Μελίστα από πίσω στον αυχένα. Ο μπάτσος συνεχίζει να πυροβολεί και ενάντια σ' άλλους, που ευτυχώς προλαβαίνουν να καλυφθούν.

Οι σύντροφοι του μικρού δεν έχουν συνειδητοποιήσει ότι ο Μιχάλης είναι νεκρός. Ακούγονται φωνές από μπαλκόνι στη Στουρνάρα για το νεκρό νέο, δημοσιογράφοι και πολίτες τρέχουν κοντά και διαπιστώνουν το θάνατο. Οι μπάτσοι φωνάζουν: «Αφήστε τον αλήτη, ας είναι ότι θέλει». Ασθενοφόρο παίρνει το νεκρό παιδί, ενώ τα ΜΑΤ κυκλώνουν τα Εξάρχεια και αρχίζουν επιθέσεις σε συγκεντρωμένους πολίτες, που μαζεύονται αγανακτισμένοι

από την ψυχρή δολοφονία. Χτυπούν άσχημα όσους βρίσκονται μπροστά τους και συλλαμβάνουν πολλούς με πρόσχημα την «εξακρίβωση στοιχείων».

Ομάδες, εν τούτοις, μαζεύονται στα στενά γύρω από τα Εξάρχεια συγκλοισμένοι από τη δολοφονία. Από δω και μπρος τα γεγονότα εξελίσσονται ραγδαία.

(Εφημερίδα «Δοκιμή»
τεύχος 26-12-1985)

Η ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΤΟΥ ΧΗΜΕΙΟΥ ΤΟ 1985

Κυριακή βράδυ στην πλατεία Εξαρχείων κι απ' τη Στουρνάρα ακούγονται πυροβολισμοί. Ο δολοφόνος-μπάτσος Μελίστας σκότωσε εν ψυχρώ τον 15χρονο Μιχάλη Καλτέζα.

Λίγα λεπτά αργότερα τα ΜΑΤ κάνουν έφοδο στην πλατεία. Όσοι ήταν μαζεμένοι εκεί, φεύγουν τρέχοντας και κρύβονται στο λόφο του Στρέφη. Μια ώρα μετά ειδοποιούνται ότι τα ΜΑΤ αποσύρθηκαν και επιστρέφουν.

Δεν περνάει πολύ ώρα και φτάνει η φωτογραφία που δείχνει το Μιχάλη νεκρό. Απ' τη στιγμή, που ακούστηκαν οι πυροβολισμοί μέχρι που έφτασε η φωτογραφία πολλοί μιλούσαν για νεκρό, αλλά με κάποια ασάφεια. Τώρα δεν υπάρχει αμφιβολία.

Κάποια παιδιά πλημμυρισμένα από φρίκη και οργή σπάνε τις τζαμαρίες σε μερικά μαγαζιά της πλατείας. Ταυτόχρονα προτείνεται κατάληψη στο Χημείο.

Η ώρα είναι περίπου 1: Η ομάδα «Λυσοσασμένοι Ανατροπείς, Αναρχικές ομάδες κρούσης» με μερικούς ακόμα, όλοι μαζί τριάντα άτομα περίπου, καταλαμβάνουν το κτίριο του Χημείου ανοίγοντας την είσοδο από την οδό Ναυαρίνου. Ακριβώς απέναντι βρίσκεται ένα κατάστημα με μικροφωνικές και ηχεία. Ανοίγεται και σ' αυτό η πόρτα και παίρνεται ότι είναι απαραίτητο για να λειτουργήσει μικροφωνική εγκατάσταση στην ταράτσα. (Εδώ ας σημειωθεί ότι ο ιδιοκτήτης του καταστήματος δε ζήτησε την ποινική δίωξη των καταληψιών).

Ταυτόχρονα στήνονται οδοφράγματα επί της Ναυαρίνου με ότι βρέθηκε πρόχειρο στο ισόγειο του Χημείου (μεταλλικές ντουλάπες, καρέκλες, κουτιά κ.ά.).

Στις 2 πλησιάζουν τα ΜΑΤ-ΜΕΑ, που μέχρι τότε ήταν σε μεγάλη απόσταση. Ένα αυτοκίνητο της Πυροσβεστικής καταβρέχει το δρόμο για να μην ανάβουν οι μολότωφ.

Κάποιοι νεαροί που πέρασε με παπάκι κοντά απ' τα ΜΑΤ ξυλοκοπιέται άγρια μέχρι λιποθυμίας και συλλαμβάνεται. Μέσα στο Χημείο βρίσκονται γύρω στα 60 άτομα. Μερικοί στην ταράτσα, όπου αρχίζει και λειτουργεί η μικροφωνική με συνθήματα κατά της αστυνομικής βίας. Κάποιοι άλλοι βρίσκονται στην κεντρική είσοδο και στα οδοφράγματα και άλλοι πάλι στους διάφορους ορόφους.

Στις 2.30 οι μπάτσοι επιτίθενται. Τους έρχεται βροχή από πέτρες και μολότωφ και υποχωρούν. Μέχρι τις 7.30 γίνονται επιθέσεις κι αντεπιθέσεις. Η μικροφωνική χρησιμοποιείται από όποιον θέλει να πει κάτι. Καταγγέλλεται η εν ψυχρώ δολοφονία και καλείται ο κόσμος, που κοιμάται ήσυχος στα σπίτια του να βγει και να αντιδράσει άμεσα και δυναμικά. Οι μπάτσοι προκαλούν βρίζοντας τους καταληψίες κλωπάδα, πουτάνες κ.ά. Μερικοί απαντούν με τον ίδιο τρόπο χρησιμοποιώντας και τη μικροφωνική.

Στις 7.30 περίπου έρχεται ο πρύτανης Σταθόπουλος, ο αντιπρύτανης Αλ. Αργυριάδης, ο Τσαμουργκέλης της ΕΦΕΕ και εκπρόσωπος του Ε.Δ.Π. Ζητούν να μάθουν τα αιτήματα της κατάληψης και κάποιους για να διαπραγματευθούν μαζί τους την εκκένωση του Χημείου.

(Εφημερίδα «Δοκιμή»
Τεύχος 26 Δε-
κέμβρη, 1985)

συνέχεια από 1

ΣΙΑ!

Το τελευταίο πήγαινε πολύ... Πολιτικάντηδες και μπάτσοι και караβανάδες νιώσαν ανατριχίλα στο άγγιγμα της αύρας της Αναρχίας... Και τρέξαν να κλείσουν το ρήγμα. Με τα κομματικά στελέχη τους, με την αστυνομία, με τα τανκς τους. Σβήσανε τα συνθήματα... Πνίξαν τις κραυγές...

Στ' όνομα της στενής και μίζερης «αντιδικτατορικής ενότητας» πνίξαν την ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ. Πνίξαν την ελευθερία που τους τρόμαζε... Και οι πολιτικάντηδες και οι φοιτητούληδες που τους ζήλευαν και οι οικοκυραίοι που άλλοτε τους ψηφίζανε κι οι μπάτσοι που μισούσανε συνολικά τους πάντες και που βολεύονταν μ' όλες τις καταστάσεις κι οι στρατιωτικοί που το μυαλό τους και το δάχτυλό τους τόχουν πάντα στη σκανδάλη, ριχτήκαν στους 200 προβοκάτορες.

Κι ήρθε ο καιρός κι η χούντα έπεσε, και τόπανε δημοκρατία και ελευθερία. Κι οι φοιτητούληδες γινήκαν ήρωες και οι πολιτικάντηδες γινήκαν βουλευτές και υπούργοι και οι οικοκυραίοι αυγατίσανε το βίος τους κι οι

μπάτσοι και οι караβανάδες μείνανε μπάτσοι και караβανάδες...

Και οι 200 προβοκάτορες γίνανε είκοσι χιλιάδες, και τα συνθήματα ξεπέρασαν τους τόιχους και τ' αυτιά και τώρα ήτανε γραμμένα στις καρδιές τους...

Και οι κρατούντες καταλάβανε με φρίκη πως την κακούργα εκείνη, την ελευθερία, δεν είχαν καταφέρει να την πνίξουν, ούτε στα 1886, ούτε στα 1936, ούτε στα 1956, ούτε στα 1967, ούτε στα 1968, ούτε στα 1973... Και στείλαν τον Κουμή και την Κανελλοπούλου να ανταμώσουνε το Διομήδη Κομνηνό που είχε ανταμώσει τους κρεμασμένους του Σικάγου... Κι ακολούθησανε ο Τσοτσουσθής κι ο Καλτέζας...

Μα όσοι κι αν φεύγανε, ερχόντουσαν καινούριοι...

Και τ' όνομα της Ελευθερίας, που τότε τόξεραν και το ψιθύριζαν δυο-τρεις, τώρα γραφόταν με μεγάλα μαύρα γράμματα σε τοίχους, σε μυαλά και σε καρδιές: ANAPXIA.